

[Bernhard Baunsgaard]

fordi justitsministeriet har handlet så hurtigt. Jeg tror ikke, jeg tidligere har bemærket et ministerium, der har været så hurtigt til at tage konsekvensen af en betænkning, der er kommet. Æren må naturligvis deles mellem den tidligere og den nuværende justitsminister, men det bliver det bestemt ikke mindre rosværdigt af. Jeg er meget tilfreds med, at man har handlet så hurtigt, og jeg kan på den radikale gruppes vegne tilsige, at vi vil være positive over for de forslag til lovændringer, som ministeren har fremsat.

Jeg vil gerne i anledning også af nogle af de øvrige ordføreres bemærkninger om værdien af indespærring og straf sige – det var bl. a. hr. Wilhjelm, der var inde på det, men andre har også talt om det – at det nok var rosværdigt eller godt, hvis der kom en skærpelse af strafferammen. Jeg vil gerne have lov til i den forbindelse at fremhæve tre forhold.

Der er for det første spørgsmålet, om netop indespærringen virker afskrækkende generelt. Vi ved ikke så forfærdelig meget om, hvorvidt indespærring virker afskrækkende på de folk, som ikke begår overtrædelser, der straffes med indespærring. Den almindelige opfattelse er jo, at det virker afskrækkende, men vi ved ikke noget om det, men man kan vel sige, som det er sagt af en klog mand engang, at når vi ikke ved noget om det, så tror vi på det.

Det næste er jo så spørgsmålet, om indespærring virker forbedrende på den, der bliver spærret inde. Om dette forhold kan man jo sige, at det ved vi til gengæld en forfærdelig masse om. Alle undersøgelser siger, at det er ikke forbedrende for den, der har begået en overtrædelse, at blive spærret inde. Men alle disse undersøgelser kasserer vi i vid udstrækning og siger: vi tror på, at det hjælper.

Der er nok et tredje forhold, der skal frem, når vi drøfter dette, og det må man ikke undervurdere og heller ikke overvurdere, når vi som lovgivere skal overveje, hvad det er, vi skal gøre. Det er jo, at de borgere, som ikke begår overtrædelser, ønsker, at det på en eller anden måde bliver fremhævet, at de er bedre end de andre. Det er en følelse, som jeg meget gerne vil understrege, for at jeg ikke bliver misforstået her, at jeg også – og slet ikke så sjældent – har grebet mig selv i at have: når man nu ikke må gøre et eller andet og jeg ikke gør det, og andre gør det,

så er jeg bedre end dem, der gør det. Det vil jeg gerne have understreget. Jeg har altså ikke på den måde sagt, at jeg er spor anderledes, men vi er nok nødt til at tage denne ting med i betragtning ved udformningen af vore love.

Må jeg derefter sige tak for den modtagelse, de to radikale forslag har fået, først til ministeren for den positive indstilling, ministeren havde til hensigten med vore forslag. Jeg vil gerne understrege, at vi naturligvis fra radikal side er parat til at drøfte formuleringer i udvalget, og vi håber, at de principper, som jeg omtalte i min tale i dag, kan komme frelst gennem behandlingen.

Jeg vil dernæst gerne sige tak til ordførerne. Det er første gang, at jeg er i den situation, at jeg kan sige tak til samtlige ordførere, når jeg fremsætter forslag. Den, der var mindst imødekommende, var vel ordføreren for kristeligt folkeparti, men jeg vil gerne fremhæve, at også ordføreren for kristeligt folkeparti anerkendte de principper og de tanker, der har ligget bag. Jeg håber også, at det lykkes for os at blive enige med kristeligt folkeparti, når vi skal til behandlingen i udvalget. Ellers synes jeg næsten ikke, jeg kan fremhæve nogle enkelte af ordførerne frem for de andre, det ville være urimeligt.

Måtte jeg omkring de enkelte punkter, der har været rejst heroppe, tage et enkelt forhold frem. Det er spørgsmålet om offeret, voldtægtsofferets tidligere seksuelle adfærd. Jeg vil gerne understrege, at min indstilling er den, at det ikke kan være relevant, hvad hun eller, hvis det er en mand, det går ud over, han tidligere har gjort. De har drøftet det samme i Norge, og dér har man anført i indstillingen om disse ting, at dette, at man spørger om de tidligere seksuelle forhold hos et offer, ville svare til, hvis en borger var blevet overfaldet og havde været udsat for grov legemsbeskadigelse, om man så havde spurgt og undersøgt, om vedkommende selv tidligere havde været medlem af en karateklub.

Jeg synes, det er en rigtig betragtning. Jeg vil også fremhæve de norske undersøgelser, for jeg tror, at disse norske undersøgelser i vid udstrækning også gælder for Danmark. Man har undersøgt i 80 tilfælde, hvad der egentlig er sket under retssagerne. Det viser sig, at man i 10 gange så mange tilfælde har undersøgt offerets tidligere seksuelle adfærd, som man har undersøgt forbryderens eller